

València contempla la bellesa del nu femení en els dibuixos de Rodin

L'IVAM acull, fins al 20 de març, l'exposició "Auguste Rodin. Dibuixos eròtics". La pretensió, revelar una faceta desconeguda de l'artista que revolucionà el concepte d'escultura. Una mostra intimista amb una mirada diferent al cos femení, des d'un ull masculí net de prejudicis ancestrals.

"Sovint, és quan deixen la posa que els meus models em revelen la seua bellesa. Jo mai no els indique un moviment, els dic: enfadu-vos, somnieu, reseu, ploreu, balieu." Aquesta sentència, sortida de la ploma del mateix Rodin, sintetitza a la perfecció quin és l'objectiu primer i últim de la seua obra i que no és altre que reflectir la vida. Mitjançant composicions d'un vigor expressiu fascinant, l'artista no només retrata el cos femení amb una llibertat sense precedents sinó que cospa, tot d'una, la vitalitat que aquests cossos respiren, per dins i per fora.

Auguste Rodin (1840-1917) és conegut, sobretot, per la seua obra escultòrica. Treballs com *El bes* o *Les portes de l'infern* van marcar un punt d'inflexió en la manera d'entendre l'escultura, i la van impulsar, sense possibilitat de retorn, cap a una modernitat que no trigaria a quedar plenament instaurada. Rodin trenca amb les convencions i s'erigeix en influència inevitable per a artistes radicalment moderns, com Matisse o Picasso.

Va ser en els darrers anys de la seua vida, en la convulsa transició del segle XIX al XX, quan Rodin s'aventurà en el terreny del dibuix a llapis i a l'aquarel·la. Ja hi havia fet alguna incursió prèvia en il·lustrar *Les flors del*

Rodin usa el roig viu i pinzellades enèrgiques, quasi violentes, per plasmar la massacre, títol alhora d'aquesta obra.

mal, de Baudelaire, però és en aquesta època, quan encara el sexe era obscè i tot estudi llicencios havia de fer-se en secret, quan s'hi bolcà definitivament.

El comissari de l'exposició, el també escultor Alain Kirili, parlà en la roda de premsa del prejudici que lliga la vellesa amb l'absència de desig sexual. Rodin tenia seixanta anys quan realitzà aquests dibuixos, però, tot i ai-

xí, és capaç d'aconseguir que els seus models, normalment les seues amants, se sentiren còmodes i felices davant del seu llapis. La complicitat que desvela la naturalitat de les poses és l'única prova que cal per demostrar que la relació tradicional entre els sexes estava a punt de transformar-se per sempre. Rodin ho intuï i féu propi aquest desig. Per això, els seus nus femenins mostren dones lliures de tota constricció patriarcal tant política com religiosa o econòmica, mai més objecte, sinó subjectes de la seua sexualitat i conscients del seu poder *in crescendo* dins la societat. Carnals i lúcides alhora.

Passejar per la sala de la Muralla, on s'exhibeix aquesta col·lecció de setanta dibuixos i tres escultures, sota una il·luminació tènue d'acord amb la intimitat i el recolliment del conjunt pictòric, és una experiència exquisida. L'eroticisme brolla dels murs cap a l'espectador com un corrent

magnètic que el transporta a un món obert a l'exploració desinhibida del propi cos. Tot i que han passat cent anys, com afirmava Claudie Judrin (conservadora en cap del Museu Rodin de París), encara conserva una frescor extraordinària i una vigència present i futura innegable.

Cristina Simón